



Եղիշե Չարենց

Աշունը դեղնաթուխ նստել է դռանը

Աշունը դեղնաթուխ նստել է դռանը:

Մրսած ու կծկրված՝ դողում է, վայում է:

Երկինքը թխպակալ կարծես մի բերան է՝

Ուզում է կլանել կանաչը, գարունը:

Մրսած ու կծկրված դողում է իմ շունը.

Փարվել է ոտքերիս՝ մենակ է, տխուր է:

Աչքերը լացկումած, քաղցած են ու խորը,

Աչքերը աչքերիս ասում են՝ աշո՛ւն է...

Աշո՛ւն է, օ, շո՛ւն իմ, աշո՛ւն է, աշո՛ւն է,

Գգվի՛ր, փաթաթվի՛ր իմ ոտքերին հիմա.

Քաղցած, ամեհի է գայլի պես աշունը

Աշունը մշո՛ւշ է, մորմո՛ք է ու մահ...